

کنش‌های فکری گفتمان تشیع در رویارویی با بحران نوگرایی ایران دوره مشروطه^۱

محمد امیر احمدزاده*

چکیده

تحولات بیرونی مؤثر در ایران، افزون بر کاهش یک‌پارچگی فکری سلطنت مطلقه قاجار، به پیدایی دوره‌ای از مواجهه اندیشه تشیع با مؤلفه‌های تازه و بازاندیشی کنش‌گران مذهبی درباره عرضه راه‌کار برای رفع بحران نوگرایی انجامید. چنین وضعی به‌ویژه در آستانه عصر مشروطه و دهه پس از آن، موجب پویایی اندیشه سیاسی و ارائه راه‌کارهایی در قالب نگارش رساله‌های سیاسی عالمان شیعه شد. مسئله پژوهش این است که آیا دگرگونی فکری این دوره از علما، تحولی «پارادایمی» بود یا در چارچوب تغییر روی‌کرد آنان در اوضاع بحران تفسیرپذیر است؟ این پژوهش با روش تحلیل گفتمان و تطبیق مفاهیم گفتمان دینی عالمان شیعی بر مفاهیم نوپدید در آن عصر جدید، استنتاج می‌کند که عالمان شیعه در آستانه عصر مشروطیت با حفظ اصول پارادایمی خود به تحول گفتمانی پرداختند و پس از مواجهه با بحران برآمده از حضور گفتمان نوگرایی، دو گفتمان مشروطه و مشروعه را طرح کردند. پیروان هر یک از این دو روی‌کرد، بر پایه منابع پربار تشیع و اجتهاد و تفسیر در این باره، کوشیدند که در رویارویی با مفاهیم جدید و گفتمان تازه، تفسیرهای دینی رقیبی عرضه کنند که حاصلش پویایی مکتب تشیع و جهش فکری - فرهنگی ایرانیان در آن اوضاع و احوال بود و عامل محرک وقوع انقلاب مشروطه و پیدایی کنش فکری - اجتماعی به شمار می‌رفت. کنش‌گران دینی با طرح نظریه بازگشت به اسلام اصیل، بر معانی روزآمد و خوانش‌های دینی تازه از مفاهیم گفتمان دنیای بیرونی، به انگیزه حل بحران متمرکز شدند.

کلیدواژگان

مشروطه مشروعه، عالمان شیعه، سلطنت مشروطه، اندیشه سیاسی، ایران.

۱. تاریخ دریافت ۹۳/۰۵/۰۸؛ تاریخ پذیرش ۹۳/۰۹/۱۰.

* استادیار پژوهش‌گده تاریخ پژوهش‌گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، تهران، ایران.

M.Ahmadzadeh@ihcs.ac.ir

درآمد

اندیشه سیاسی تشیع در تحول اوضاع پرآشوب نیمه دوم قرن سیزدهم قمری، بسیار تأثیر گذارد. کنش‌گران مذهبی دوره قاجار از نیروهای مؤثر اجتماعی - سیاسی در رویارویی جامعه ایران با مفاهیم و دانش جدید اروپایی از زمان نهضت تنباکو تا صدور فرمان مشروطیت بودند که با درک تحولات برآمده از اوضاع تازه اجتماعی و فرهنگی و با توجه به ظهور گفتمان تجدّد و افزایش سلطه حکام جور، به سازمان‌دهی و استوارسازی روابط تاریخی دو پایگاه اجتماعی مهم؛ یعنی «مسجد» و «بازار» پرداختند و نقش نئی برای مناسبات سنتی آنها در مسیر تغییرات نوپدید طرح کردند و از دید سیاسی - اجتماعی در راه ستیز آشکارتر با استعمار و استبداد گام زدند (کرمانی، ۱۳۶۳، ۱، ۲۲-۲۳؛ اصفهانی کربلایی، ۱۳۷۷، ۶۲-۶۵). ماجرای رویارویی اندیشه دینی با «تعدیات نظامی کفره روس»؛ سپس ورود میسیون‌های مذهبی و محصولات فرنگی به ایران، بر دغدغه‌مندی علما درباره اقتباسات جدید می‌افزود. برخی از نخبگان سیاسی قاجار در پی فراگیری اصول و فنون جدید نظامی از جهان بیرونی، گسترش روابط سیاسی - فرهنگی، زمینه‌سازی برای اقتباس از طریق ترجمه متون و نوشته‌های اروپایی بودند که این خود آرام‌آرام به تغییر در ذهنیت یک‌پارچه گذشته و پیدایی برخی از تقابل‌ها میان دو چهره متناقض «استعماری - تکنیکی» دنیای جدید درون مرزهای ایران انجامید (شیرازی، ۱۳۶۲، ۱۶۸-۱۷۲). به هر روی، تا وقوع جنبش تنباکو، موضوع تهدیدات بیرونی همواره به تأیید گفتمان عمومی جامعه ایران و گروه‌های مرجع آن درباره حاکمان قاجار می‌انجامید، اما از آن پس، هم پرسش‌هایی در گفتمان جدید درباره ساختار سیاسی و عمل‌کرد حکومت قاجار و مشروعیت حاکمان در چارچوب مفاهیم نوپدید همچون قانون، حقوق فردی و اجتماعی، عدالت و برابری پیدا شد و هم عالمان دینی با استناد به پارادایم فقه شیعه درباره مشروعیت نظام پادشاهی مطلق؛ یعنی سلطه فردی سلطان، تشکیک و مفاهیمی را مانند «حکام جور» و «حریت مسلمین» عرضه کردند. دولت‌مردان و شاهان قاجار در این دوره رکن مهمی از گفتمان سنت‌گرا و مدافعان سلطنت ایرانی به شمار می‌رفتند، اما در وضع خوبی به سر نمی‌بردند؛ زیرا «به طور سنتی، پایه‌های مشروعیت سلطنت ایرانی بر مذهب، اندیشه‌های سنتی ایرانی و

قدرت شمشیر و تدبیر شاهان استوار بود که شاهان قاجار در قرن سیزدهم به تدریج همه این مؤلفه‌های مشروعیت‌زا را از دست داده بودند» (حسینی‌زاده، ۱۳۸۹، ۵۷).

وضع درونی پارادایم دینی پیش از رویارویی‌اش با گفتمان بیرونی

این نوشتار در پی بررسی قواعد و اصول کلان حاکم بر پارادایم شیعه و تحول حاکمیت و مشروعیت آن در تاریخ شیعه است که به روشن شدن پاسخ مسئله پژوهش کمک می‌کند. چگونه علمای شیعه در تاریخ معاصر به طرح راه‌کاری برای حل مسائلی همچون ورود گفتمان غربی و بحران داخلی پرداختند و این مسائل تا چه اندازه‌ای در اصول پارادایمی گفتمان تشیع تأثیر گذارد؟ آیا مسائل و بحران‌های بیرونی به تغییر اصول آن انجامید یا هر یک از آنها راه خود را پیش گرفت؟ برای رسیدن به پاسخ این مسائل، بررسی اندیشه سیاسی شیعه در تاریخ به‌ویژه از دوره قاجار به بعد، ناگزیر می‌نماید. باور به اصل غاصب بودن حکومت، در گفتمان شیعه در این دوره آشکار بود، اما پیش آمدن وضع بحرانی برآمده از روند بلند جنگ با روسیه تزاری موجب شد که اندیشه‌ورزان دینی به حمایت از سلطان به انگیزه «حفظ بیضه اسلام»، تمامیت ارضی و مقابله با سلطه بیگانه تن بدهند و با حکومت شاهان قاجار همراهی کنند (نراقی، بی‌تا، ۳۱۹-۳۱۵). از سوی دیگر، افزون بر تهدیدات خارجی، رسوخ تفکر متصوفه و اخباری‌ها در دستگاه حکومت و پیدایی بحران دینی در قالب شکل‌گیری بایبه و شیخیه، موجب شد که علمای شیعه به سوی عرصه تلاش برای طرح راه‌کار در این‌باره، بشتابند. علما در این بزنگاه تاریخی؛ یعنی هنگامه خطر سلطه فرنگستان بر ممالک محروسه اسلام در سطح خارجی و تهدیدات فرقه‌گرایی داخلی، به میدان مقابله درآمدند و این روند تا پیدایی مشروطه به مسلک سیاسی علما و کنش‌گری فرهنگی - سیاسی آنان در این زمینه، دوام یافت. این گروه آرام‌آرام در قالب تفسیر و اجتهاد دینی به دنبال تغییر اصول بنیادین روی‌کرد گفتمانی‌اش با توجه به وضع سیاسی موجود افتاد.^۱ رشد روی‌کرد نقادانه در منابع رساله‌نویسی دینی و اندرزنامه‌های سیاسی، توسعه

۱. برای آگاهی درباره مباحث نظری پارادایم و گفتمان، ر.ک، تقی‌آزاد ارمکی، «پارادایم و جامعه‌شناسی»، علوم اجتماعی، دوره جدید، ج ۲، ش ۳، بهار ۱۳۷۲، ص ۲۹-۵۳.

شناخت و آگاهی نخبگان اجتماعی در تقویت این نگاه تازه به اوضاع و طرح خواسته‌های عمومی از نظام سیاسی، مؤثر بودند. اگر تأثیر عوامل «ایدئولوژی - رهبری و مردم» در پیش‌برد اهداف و تحقق خواسته‌های هر جنبش دینی - اجتماعی پذیرفته باشد، زمینه‌ها و اوضاع مطلوب در هر سه ضلع در ایران چند دهه پیش از پیدایی مشروطیت، جنبش‌ساز بود؛ زیرا طرح روی‌کرد انتقادی اسلام شیعی بر پایه مشروعت دینی «سلاطین جور»، توسعه و استواری حوزه نجف و ظهور رهبران دینی تاریخ‌سازی همچون نائینی، آخوند خراسانی، شیخ فضل‌الله نوری، مازندرانی و رشد آگاهی عمومی گروه‌های فعال اجتماعی شهرهای مهم ایران درباره وضع بحرانی داخل و ترقیات جهان جدید، تغییرات گسترده‌ای در گفتمان عمومی درباره وضع پیشین به دنبال آورد.

ارزیابی نزاع دو گفتمان سیاسی و فرهنگی در آستانه مشروطه

گفتمان شیعه در دهه‌های آخر دوره ناصرالدین شاه، با گفتمان دیگری برآمده از مرزهای ایران متعارض بود. مفاهیم اساسی گفتمان جدید به سرعت میان درباریان، قشر تحصیل‌کرده، علما و کمابیش گروه‌های فعال اجتماعی منتشر شد (روشنی زعفرانلو، ۱۳۵۴، ۱۹۵-۱۸۶). گفتمان داخلی خواه ناخواه از این گفتمان خارجی نوپدید تأثیر پذیرفت و حتی در برخی از اصول، از آن الگو گرفت. این تأثیر سال‌های پیش از مشروطیت به اوج رسید. گفتمان دگرگون‌کننده بیرونی گفتمان پیشین درونی را به اقتباس برخی از مفاهیم تازه واداشت (محیط طباطبایی، بی‌تا، ۱۰-۱۴). برخی از مفاهیم گفتمان جدید پیش از مشروطیت نزد تحصیل‌کردگان جدید ایرانی رواج یافت و در انتقال فکر و فرهنگ جدید بسیار تأثیر گذارد. این مفاهیم جدید در پارادایم تفکر شیعه و گفتمان علمای شیعی نیز مطرح شد و اندیشه‌ورزان دینی را به بازاندیشی در متون و عرضه تفسیر تازه درباره مفاهیم مشابه آن در قرآن، حدیث و سیره برانگیخت. آنان برای شناسایی و ارزیابی مفاهیم و معانی نو، در پی کشف راه‌های اصلاحی و درون‌دینی بودند. گفتمان شیعی را این بار مفاهیم درون‌دینی اخباریه، شیخیه و بایبه تهدید نمی‌کرد، بلکه قلمرو نزاع گفتمانی از حوزه فرهنگی اسلام فراتر می‌رفت؛ یعنی چالشی میان دو حوزه گفتمانی متضاد می‌نمود (الگار، ۱۳۵۹، ۱۶۳-۱۶۸). اوضاع چنان

تغییر کرد که مفاهیمی از زبان و فرهنگ دیگری، مفاهیم زبان و فرهنگ دینی را به چالش فراخواند. این نزاع‌ها از دید ماهیت و از منظر گفتمانی، با یک‌دیگر متفاوت بودند. با بررسی اصول و مبانی گفتمان بیرونی و شناسایی عناصر مطرح در آن می‌توان افزون بر تطبیق آنها با مؤلفه‌های گفتمان مذهبی پیش از مشروطیت به کشف نمونه‌های تعارض و تضاد و نمونه‌های حفظ اصول پارادایمی گفتمان شیعه دست یافت. رواج و توسعه فرآیند تجدّدخواهی که زمینه مهمی برای فراخواندن اندیشه سنتی به این چالش فراهم کرد، در حوزه گفتمان دینی نیز بازتابید و در برخی از حوزه‌ها، جزمیت قواعد فقهی را آشکار کرد. هم‌چنین چرخش مهمی درون گفتمان دینی رخ داد که با تغییرات وضع جدید برآمده از ورود گفتمان مدرن، هم‌آهنگ می‌نمود. این تغییر درونی پی‌آمد چیرگی روی کرد و تفکر اصولی بر نگرش اخباری بود. اصولیان به لوازم استدلال فردی و اجتهاد بر پایه دانش اصول توجه می‌کردند، اما اخباریان بر اصالت اخبار و حدیث و تنها روایت کردن متمرکز بودند. وحید بهبهانی در آغاز سده سیزدهم، با آگاهی به نابسامایی قواعد جزمی فقهی مبتنی بر روی کرد اخباری‌گری الاجتهاد و الاصول را نوشت و به مکتب اصولی دوباره جان بخشید؛ مکتبی که دو قرن منزوی بود. احیای مکتب اصولی و در پی آن، احیای اجتهاد و تقلید عصر جدیدی از حیات سیاسی - اجتماعی فراروی فقه شیعی آورد و زمینه را برای پیدایی تفسیرهای تازه‌ای درباره سیاست و ظهور و نقش‌آفرینی مجتهدان در عرصه تحولات سیاسی به‌ویژه در دهه‌های پایانی قرن سیزدهم قمری تا تحقق مشروطیت فراهم کرد (آل‌غفور، ۱۳۸۴، ۲۶۶).

شیخ مرتضی انصاری (۱۲۸۱-۱۲۱۴ ق) نیز با نوآوری در اصول و فقه شیعی و تدوین *فوائد الاصول*، نگرش وحید بهبهانی را به نشر و توسعه اندیشه اصولی، پی گرفت. این تحرکات در رهبری و اندیشه تشیع قرن سیزدهم چند دست‌آورد داشت:

۱. ظهور رهبران اندیشه شیعی که راه‌کارهای تازه‌ای برای برون‌رفت جامعه از آن وضع کسالت‌بار عرضه کردند، به پیدایی تمرکزی معنوی و مالی بر مجتهدان شیعه انجامید که خود بنیادی برای اجرای نقش اجتماعی - سیاسی‌اش در اوضاع آینده بود؛
۲. ذهن شیعی در پی تحول خوانش روایات دینی، آرام‌آرام برای پذیرش تحولات اجتماعی آماده شد و فقه شیعی نیز در موضوعات مستحدثه سیاسی - اجتماعی بیش از

گذشته، انعطاف پذیرفت. این روند رشدیابنده تفکر دینی در ایران با آغاز عصر پادشاهی ناصرالدین قاجار و ظهور شخصیت برجسته‌ای به نام شیخ هادی نجم‌آبادی، کامل شد. او با نوشتن *تحرییر العقلاء* در پی فهم عقلی دین و انطباق آن با نیازهای زمان بود. نجم‌آبادی در این اثر، به آسیب‌شناسی و بررسی علل انحطاط مسلمانان پرداخت و سرانجام راه‌کارهایی برای رفع مسائل جامعه مسلمانان عرضه کرد (نجم‌آبادی، ۱۳۷۸، ۹۰، ۶۲). شیخ هادی نجم‌آبادی به انگیزه طرح مفاهیم سیاسی - اجتماعی که جوامع مسلمان‌نشین بدانها نیاز داشتند، با روی‌کردی نقادانه به طرح چند مفهوم مانند عقلانیت، استبدادستیزی، نقادی، روشن‌گری و تسامح پرداخت تا این جوامع از میراث دینی خود برای رفع بحران‌ها بهره بگیرد.

سید جمال‌الدین اسدآبادی نیز در زمان زندگی‌اش درباره «ترقیات» و «سلطه غرب بر امور مسلمین» دغدغه‌مند بود و زوال و عقب‌ماندگی جوامع مسلمان را در سفرهای آگاهی‌بخش خود از شبه قاره هند تا مصر، می‌دید و همواره نگران بود که اندیشه و باورهای دینی بر اثر ضعف درونی ملل مسلمان و تهدیدهای بیرونی مکاتب مادی‌گرا و اندیشه‌های علمی مبتنی بر آن، به مُحاق برود. او به نقد اندیشه تکرار و تقلید و بی‌خبری یا بی‌اعتنایی به اوضاع و احوال نوپدید پرداخت و بر تحول فکری و نقادی پیوسته اندیشه‌ها و باورهای گذشته، تأکید می‌کرد. سید جمال از سویی، باور و ایمان دینی را بنیاد سعادت و ترقی انسان در تاریخ می‌دانست و از سوی دیگر، خواستار توجه و تمرکز جوامع اسلامی بر علوم تجربی و طبیعی و دنیایی بود و سلطنت عقل و علم را در آن دوره حسّاس تاریخی، به خوبی می‌شناخت. سید جمال بر این باور بود که علم بر توانایی انسان می‌افزاید. او علم را سلطان حقیقی عالم می‌شمرد و همه فتوحات و پیروزی‌های تاریخ جهان را به علم منسوب می‌کرد (اسدآبادی، ۱۳۵۸، ۸۹ -۹۰). سید جمال با روی‌کرد نقادانه به روند تفکر در جهان اسلام، نظریه «پروتستانسیسم اسلامی» را در قالب الگویی اعتراضی اسلام به وضع موجود و راه برون‌رفت و درمان درد تقلید از سنت‌های گذشته و تقلید از غرب طرح و مغایرت اسلام را با علم جدید یک‌سره ردّ کرد (اسدآبادی، ۱۳۴۸، ۷۱). بنابراین، او با طرح گسست از اندیشه دینی قدیم مسلمانان، به ناگزیری خروج مسلمانان از بحران عقلانیت و بحران اخلاقی به

انگیزه حفظ هویت دینی، فتوا داد (رحمانیان، ۱۳۸۲، ۱۲۱).

اسدآبادی در جوامع اسلامی و کشورهای اروپایی همواره برای شناخت و عرضه راه‌کار حل مشکلات مسلمانان می‌کوشید (نیمه دوم قرن سیزدهم قمری). او بی‌گمان، گفتمان تجدّد اروپایی و مؤلفه‌های تحول را در دنیای جدید می‌شناخت و از این‌رو، پیش‌گامانه به اقتباس آزاد معانی و مفاهیم و الگوهای مثبت آن و نقد ماهیت سلطه‌گر و استعماری غرب پرداخت و در این زمینه بر مسئله اختیار و آزادی و نفی اندیشه و اعتقاد جبری انسان تأکید کرد و انسان را در کنش‌گری و ساختن تاریخ، زیربنای تحولات جوامع انسانی دانست. این باور او درباره انسان، از باورهای انسان‌گرایانه غرب و گفتمان جدید آن سرچشمه می‌گرفت. او بر پایه الگوپذیری از متفکران مختلف اروپا مانند گیزو و شناخت درباره دنیای جدید، بر این تأکید می‌کرد که نیروی محرک تاریخ، خواسته‌ها (امیال) و جوهر آدمی است (اسدآبادی، ۱۳۵۸، ۱۱۹-۱۳۳؛ مجتهدی، ۱۳۶۳، ۴۶). باور او را به آزادی و اختیار و مسئولیت انسان و نقادی اندیشه جبری و رابطه اراده انسان با اراده الاهی، می‌توان تفسیر تازه‌ای از آیه قرآنی «إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا بِأَنفُسِهِمْ» دانست. سید جمال هم‌ساز با فضای تفکر جدید و گفتمان انسان‌محور، اروپا به تفسیر میراث دینی می‌پرداخت (یوسفی اشکوری، ۱۳۷۶، ۱۲۹).

اندیشه‌ورزان شیعی و عالمان دینی ایران در دهه‌های پایانی قرن نوزدهم میلادی، بر پایه شناخت مسائل جامعه دینی و آگاهی از قوت‌ها و ضعف‌های دنیای جدید بیرونی، به استخراج و طرح مسائل جوامع مسلمان‌نشین و دردشناسی حیات سیاسی - اجتماعی آنان از طریق مطالعه تاریخ ملت‌های مسلمان پرداختند و بر از میان رفتن چند معضل این جوامع مانند تقلید از سنت و تقلید از غرب، سلطه عقیده جبری (قضا و قدر) و ضرورت خروج از آن با هدف شناخت توانایی‌های خود، توسعه تعامل با دنیای جدید، پیدایی نگرش نقادانه برای اقتباس الگوهای مثبت و طرد رویکرد سلطه‌گرانه غرب، حذف استبداد (خصلت ضد فطرت انسان و فاسدکننده و منحرف‌کننده جوامع و افراد)، بازگشت به اسلام اصیل و توجه به عقلانیت جدید، تأکید و هر تقابلی را میان اسلام و علم جدید، نفی کردند. این تغییر و تحول را پیش‌گامان دینی پیش آوردند که برآیند خوانش تازه آنان درباره میراث بزرگ اسلامی هم‌سو با نیازهای زمان و شناخت مفاهیم

و معانی گفتمان جدید غرب بود.

مفاهیم و مؤلفه‌های اصلی گفتمان نوگرایی اروپا

گفتمان تجدّد اروپا از عصر رنسانس و روشن‌گری آغاز شد و مفاهیم کلیدی‌اش به تحولات اجتماعی، فرهنگی و سیاسی اروپا انجامید که عقلانیت و علم جدید، از مفاهیم اصلی آن بود. عقلانیت در اندیشه عصر روشن‌گری جایگاه بالایی داشت؛ چنان‌که انسان (موجود دارنده عقل) می‌توانست به شناخت قانون‌های حاکم بر تاریخ دست یابد. چنین اندیشه‌ای به زمینه‌ای برای شناخت اندیشه علمی و محور ترقی فرهنگی و اجتماعی بدل شد (آشوری، ۱۳۷۶، ۹۴-۱۰۱). از سوی دیگر، علم جدید و عقلانیت، ابزاری برای درک و کشف حقیقت به شمار می‌رفت و انسان می‌توانست به پشتوانه علم و عقلانیت، به حرکت تاریخ شتاب بخشد و سیر تاریخ را ضبط و مهار کند. هدف علم جدید هم کشف قواعد و اصول کلی حاکم بر زندگی و تاریخ انسان بود و بر اثر چنین تصویری درباره آینده، دست‌یابی به پیش‌رفت اجتماعی. اندیشه‌ورزان این عصر نیز بر عقلانیت و اصول علمی و سودمندی اجتماعی آن تأکید می‌کردند.

ترقی نیز از مفاهیم عصر روشن‌گری و بر پایه عقلانیت و علم جدید استوار بود. تأکید بر اینکه انسان با توانایی‌های عقلی خود می‌تواند روی داده‌ها را بازسازی و بازاندیشی کند، محور عقلانیت جدید به شمار می‌رفت. مفهوم عقلانیت در این دوره، منفعل نبود، بلکه مفهومی فعال و سازنده و بنیاد حیات انسانی شمرده می‌شد (آزاد ارمکی، ۱۳۷۹، ۷۶-۸۲). این مفهوم بر این نگرش استوار بود که شناخت بشری درباره حقایق به معنای بازتاب بخشی از عینیات منتقل شده به سازکارهای حسّی بشری است. نمونه دیگری از مفاهیم گفتمان تجدّد غربی برخاسته از عصر روشنگری، اندیشه آزادی بود که متعلقاتی گسترده همچون فردگرایی، سکولاریسم و برابری داشت و اندیشه‌ورزان برهه‌های گوناگون بر توسعه یکی از آنها تأکید می‌کردند (میرسپاسی، ۱۳۸۰، ۳۹؛ فلاح توتکار، ۱۳۸۰، ۱۹۴-۱۹۹). مفاهیم تازه‌ای همچون عقل‌گرایی، علم‌گرایی، انسان‌گرایی، فردگرایی، آزادی، برابری و قانون‌خواهی آرام‌آرام در گفتمان تجدّد صورت پذیرفت و موج این گفتمان سده نوزدهم میلادی به سرزمین‌های اسلامی همچون مصر، عثمانی و ایران رسید و بحران‌های فرهنگی و علمی

در آن‌جا پدید آورد و نظم و یک‌پارچگی الگوی بومی را از میان برد؛ چنان‌که متفکران در برابر چالش جدید در پی پاسخ‌گویی و طرح جای‌گزین بودند.

گفتمان دینی مشروطه‌خواه در تعامل اندک خود با گفتمان بیرونی، به دنبال شناخت مبانی انسان‌شناختی، هستی‌شناختی و معرفت‌شناختی مدرنیته و تحول روی‌کرد آن به دنیای جدید نبود و از سوی دیگر، در به دست آوردن این شناخت، به فقر زبانی و تجربه‌های تاریخی دچار بود که این خود به تفسیر برخی از مفاهیم تازه و انتقال آنها به ساختار متن سنت دینی، انجامید. این عوامل در اقتباس حداقلی از معانی و مفاهیم جدید، در گفتمان دینی تأثیر گذارد. این گروه از تحول‌خواهان در گفت‌وگوی خود با گفتمان وارداتی (از زمان ناصرالدین شاه تا مشروطیت)، مفاهیم مدرنیته را در بستر تاریخی، سیاسی و اجتماعی جامعه‌شان فهمیدند و در تفسیر دینی و بومی خود در این‌باره که از ساختار فرهنگی و اجتماعی جامعه متأثر بود، به توضیح مفاهیم بر پایه درک اضداد آن پرداختند؛ چنان‌که آزادی مدرن را به ضدش؛ یعنی استبداد بازتعریف کردند. چیزی که به مباحثه گفتمانی دینی مشروطه‌خواه با گفتمان بیرونی و دریافت و درک کنش‌گران مذهبی از مفاهیم جدید صورت می‌بخشید، نیازهای اجتماعی عینی انسان دینی ایرانی بود.

نبود اجماع فراگیر درباره واژگان، معانی و تغییر و تحول معنایی آنها، از علل سوء فهم و منازعه در اوضاع گفت‌وگوی تاریخی این دو گفتمان با یک‌دیگر به شمار می‌رفت؛ زیرا هر گاه کنش‌گران دینی در این زمینه با گفتمان بیرونی به توافقی نمی‌رسیدند، برخورد و درگیری رخ می‌نمود و هر گاه چارچوب مفهومی واژگان به‌ویژه واژگان و مفاهیم جدید تنقیح و تحدید می‌شد، منازعات گفتمانی تازه کاهش می‌یافت. مهم‌ترین راه‌کار در این زمینه، محور دانستن فرهنگ سیاسی بومی بود.

کنش‌گران دینی که در رویارویی با گفتمان وارداتی هم به فقر «زبانی - واژگانی» و هم فقر «تجربه‌های تاریخی» در طرح گفت‌وگوی دو گفتمان با یک‌دیگر دچار بودند، به چند کار دست زدند:

۱. واژگان بومی را با پیشینه تاریخی‌شان در زبان دینی، به جای مفاهیم نو نشاندهند.

این کار موجب شد که واژگان تفسیرپذیر و زمینه‌ساز منازعه شوند؛

۲. نداشتن تجربه‌های تاریخی موجب شد که با کاستن (تقلیل) و فروکاستن (تحلیل) مفاهیم نو، غربت آنها کم و به مفاهیم خودمانی، بدل و در ادبیات دینی از معنا و مشروعیت برخوردار شوند.

مشروطه‌خواهی عالمان مشروطه‌خواه به معنای آزادی‌خواهی و مساوات‌خواهی و تجدّدخواهی نبود، بلکه آنان کوشیدند در چارچوب معرفت دینی و مفاهیم و ادبیات مبتنی بر آن، افق تازه‌ای بر پایه نیازهای زمانی بگشایند و بحران نوگرایی را از میان ببرند. کسروی خود با تأکید بر اینکه ایران برای پذیرش نظام مشروطه آماده نبود، به نامه ناصرالملک به سید محمد طباطبایی اشاره کرده؛ نامه‌ای که ناصرالملک در آن گنجایی و توان ایرانیان را برای جذب مفاهیم و نهادهایی همچون مجلس مبعوثان، قانون، مساوات و حریت، کم توصیف کرده و کسروی با تأیید ضمنی محتوای این نامه بر این باور بوده است که ایرانیان بیش از هر چیز به گسترش علم نیاز دارند (کسروی، ۱۳۶۳، ۹۴).

بازتاب مفاهیم و معانی در گفتمان نوگرایی ایران عصر قاجار

روابط فرهنگی، اجتماعی و سیاسی ایران با دنیای بیرونی، از آغاز سده سیزدهم هجری گسترش یافت و گفتمان تجدّد، نخستین بار از کانون‌های گوناگون جنوب و شمال خود را به دولت‌مردان ایرانی نشان داد. ایرانیان در جنگ‌های دوره نخست با روس‌ها به سبک سنتی و با سلاح‌های قدیم می‌جنگیدند؛ کاری که کارساز نبود و به شکست ایرانیان انجامید و آنان دریافتند که می‌بایست ساختار نظامی را دگرگون می‌کردند. این شکست‌ها زنگ خطری را در گوش رجال سیاسی قاجار نواخت؛ چنان‌که از آن پس مسئله عقب‌ماندگی و جست‌وجو در علل آن، به دغدغه ذهنی دربار نایب السلطنه بدل شد (قائم مقامی، ۱۳۲۰، ۱۴-۱۷؛ ژوبر، ۱۳۴۷، ۲۲۱-۲۴۸). موج نخست تجدّد، دولت‌مردان ایران را در برابر پیش‌رفت‌های غرب به کرنش واداشت و از این پس، حس عقب‌ماندگی از علم و صنعت جدید در آنان پدید آمد؛ چنان‌که برای یافتن راه‌گیزی از آن، چاره‌جویی می‌کردند. تلاش آنان برای یافتن علل عقب‌ماندگی تاریخی ایرانیان، با درک سطحی همراه بود و به همین سبب، با محوریت حوزه نظامی در پی اقتباس و آموزش حداقلی بودند.

موج دوم گفتمان تجدّد در دوره قاجار، با فرستادن دانشجوی به خارج برای تحصیل علوم جدید و استخدام مستشاران خارجی به انگیزه اصلاح کارهای اداری، اقتصادی و نظامی آغاز شد. نخستین گروه دانشجویان، ۱۲۲۶ قمری به انگلستان رفتند. گروه‌های اندکی از طبقات بالای جامعه و فرزندان حکام برگزیده شدند تا بدان‌جا بروند. این فرآیند نوجویی به پیدایی نهادهای تازه و گسترش مخاطبان آگاهی و علم جدید انجامید؛ چنان‌که «دار الفنون»؛ یعنی نخستین مدرسه به سبک جدید غرب به کوشش میرزا تقی‌خان امیرکبیر تأسیس شد (۱۲۶۶ ق) و استادان اتریشی در حوزه نظامی، پزشکی و جراحی و داروسازی، زمینه‌ساز ترجمه آثار گوناگون بودند (آدمیت، ۱۳۵۱، ۱۸). کتاب‌های تاریخی، جغرافیایی، طبی و سفرنامه‌ها به انگیزه آشنایی ایرانیان با پیشرفت‌های جدید، از چند زبان ترجمه شد. این تلاش‌ها برای تأسیس مراکز آموزش جدید، رشد سفرهای خارجی، نشر روزنامه و ترجمه آثار در عصر ناصری، بر آگاهی عمومی گروه‌های اجتماعی به‌ویژه قشر باسواد جامعه ایران درباره گفتمان جدید غربی افزود و گفتمان نوگرایی اروپا، خود را بیشتر به گفتمان سنتی نمایاند. علم و تفکر جدید حتی به درون مکتب‌خانه‌های قدیم راه یافت که آنها را علما اداره می‌کردند. بنابراین، مدارس پا گرفتند؛ زیرا مکتب‌خانه‌ها و نظام آموزش قدیم در پاسخ‌گویی به مسائل جدید و نیازهای جامعه توانا نبودند. مکتب‌خانه‌ها قرن‌ها برنامه‌ریزی درسی و شیوه آموزش خود را تغییر نداده بودند و بدین سبب، شوق و شور اجتماعی برای رفتن به مدارس جدید فزونی گرفت (کرمانی، ۱۳۶۳، ۲۴۳).

محاکم شرعی سنتی به‌ویژه از دوره صفویه در دست علما بود و از اواخر صفویه به‌ویژه در دوره نادرشاه، ضعیف و اواخر دوره ناصری، به گونه‌ای گسیختگی قضایی دچار شدند (دولت‌آبادی، ۱۳۶۲، ۱، ۵۰-۵۳؛ کرزن، ۱۳۶۲، ۱، ۵۸۸) و بر پایه ساختار موجود در آن عصر، حق مظلومان ادا نمی‌شد. بنابراین، برخی از اصول گفتمان تجدّد، اصول فرعی پارادایم فقاقت و ساختار قضایی را تهدید می‌کردند. برای نمونه، شکل حکومت در عصر غیبت در پارادایم شیعه به سبب ورود مفاهیمی مانند «نظام مشروطه»، «مجلس قانون‌گذاری گروه‌های اجتماعی»، «برابری» و «آزادی انسان» از گفتمان تجدّد به گفتمان سنتی، آسیب‌پذیر می‌نمود. علما در چنان اوضاعی می‌بایست به اصلاح‌گری و

به مسائل مطرح، پاسخ می‌گفتند تا چارچوب اصلی پارادایم فقاہت را نگاه دارند. آنان می‌خواستند این تهدیدات را در درون دین از میان ببرند یا با تولید معانی دینی یا خلق پیشینه مذهبی برای مفاهیم تازه، سنت را حفظ کنند. مقاومت در برابر مفاهیم جدید و نیازهای زمانی بر پایه گفتمان دینی محال بود و بازتفسیر دینی با هدف کاربست سنت در چارچوب اصلاح اجتماعی و «ترقیات لازمه» صورت پذیرفت. این الگوی اقتباسی به برگرفتن مفاهیم جدید و انتقال آنها به درون فرهنگ خودی و بازتفسیر معانی و واژگان منطبق بر گفتمان مسلط مذهبی، انجامید.

بنابراین، گفتمان تجدّد آرام‌آرام از طریق نهادهای جدید و وارد شدن مفاهیم تازه، نزد ایرانیان برای خود جایی باز کرد (کرمانی، ۱۳۶۳، ۱۶۲) و گفتمان بومی را به خوانش‌پذیری تازه واداشت. پارادایم فقه از شکل سنتی خود به سوی عرضه تفسیرهای جدید فقاہتی پیش رفت و افزون بر حفظ پارادایم اصلی شیعه و جلوگیری از فروریختن آن، توانست گفتمان تازه‌ای برای پاسخ‌گویی به مسائل و رفع معضلات برآمده از پارادایم جدید، پدید آورد که با گفتمان گذشته و نگرش درونی آن متفاوت بود.

ورود و نشر مؤلفه‌های گفتمان جدید به‌ویژه از دوره ناصری، به گسترش آگاهی درباره دست‌آوردهای مدنیت و رشد مفاهیم درباره مناسبات ساختار سیاسی و حقوق اجتماعی میان گروه‌های جامعه، انجامید. نگرش بیشتر مردم تا آن زمان، بر مؤلفه‌های تقدیرگرایی و خرافه‌پرستی و دیگر مفاهیمی استوار بود که بازتابی از نگرش انسان سنتی بودند. عوامل و زمینه‌های فراوانی در انتقال سنت‌ها و روی‌کردهای تازه حیات اجتماعی به ایران مؤثر بودند. گاهی روی‌کرد متناقض مردم با محصولات دنیای بیرونی از بیگانه‌ستیزی آنان متأثر می‌شد، اما اندیشه‌ورزان نوگرا کار انتقال مفاهیم جدید را بر عهده گرفتند. تحولات در قالب گزارش‌های سفرنامه‌ای و متون ترجمه‌ای روزنامه‌ها، به اعضای جامعه بازمی‌تابید.

مفهوم «قانون» از مهم‌ترین مفاهیمی بود که از گفتمان جدید به ادبیات سیاسی دوره ناصرالدین شاه درآمد؛ یعنی مبنایی برای طرح انتقادهای گوناگون درباره ساختار سیاسی و الگوی امور اداری. تمرکز رجال عالی‌رتبه حکومت همچون محمدحسن اعتماد

السلطنه بر این مفهوم، آرام‌آرام آن را به «حل المسائل» ایران بدل کرد. اعتماد السلطنه با ترجمه *خرنانه* از فرانسوی به فارسی، به نقد اوضاع داخلی ایران پرداخت و مباحث مهمی را درباره قانون و مفاهیم حقوق جدید در قالب کتابش به اعضای جامعه منتقل کرد. پس از آن، طرح مفهوم ملت - دولت در جامعه ایران با نشر ترجمه و انتقال مفهوم آن و نشر روزنامه «وطن» بر دامنه انتقالات جدید از درون گفتمان جدید غرب، افزود. این مفهوم میان توده‌های اجتماعی خودآگاهی ملّی پدید آورد و با شکستن ساختار کهنه جامعه ایلی و دگرگونی ویژگی‌های هویتی پیشین آنان، به بهره‌گیری از منابع انسانی ایرانیان انجامید. در چارچوب این مفهوم بر تأثیر ملت و دولت در آبادانی یا ویرانی سرزمین‌ها تمرکز و تلاش می‌کردند با صورت بخشیدن به هویت جمعی ایرانیان، بنیادهای پیدایی دولتی مُدرن و قوی را استوار کنند. برای توسعه رویکردهای جدید بر پایه انتقال مفاهیم و معانی نوپدید، می‌کوشیدند از مفهوم وطن، ملت و ایران در قالب استعاره‌های پُر معنا در این باره بهره ببرند. مانند پیکر مادرانه وطن و درخت تنومند وطن. وطن در گفتمان سیاسی جدید، کاربردی استعاری و مجازی داشت؛ یعنی وطن همچون خانه‌ای به بزرگی ایران که پادشاه (پدر) ایران (خانواده) بود و وطن همچون خانه و خانواده که این نگرش به پرورش حس وطن‌دوستی انجامید (توکلی طرّقی، ۱۳۸۲، ۷۵).

طرح مفهوم ملت به معنای «ناسیونالیستی» اش آرام‌آرام مفهومی حقوقی از آن ساخت که به طرح وظایف دولت درباره ملت انجامید. این مفاهیم و معانی در جایگاه خواسته‌های مهم‌تر در مسیر روی‌دادهای پیش از تحقق مشروطه مطرح شدند. برای تکوین معنای حقوقی مفهوم ملت، کوشیدند مفاهیم حقوق شهروندی، فواید عامه، منافع عمومی، تربیت عامه، رفاه و آسایش عباد الله، حقوق عمومی افراد وطن، حقوق اداری وطن، طرح شود. ناصرالدین شاه درباره آزادی جان و مال افراد و اعلام عمومی آن فرمان داد (۱۳۰۳ ق) تا همه بندهای هشت‌گانه آن بر پایه قانون استوار شود و مأموران دولتی (محتسبان مالیاتی، نیروهای نظامی) از آن درنگذرنند و قانون‌مندی در اجرا و گرفتن مالیات‌ها، معیار کار باشد (کرزن، ۱۳۸۰، ۵۹۹). این انتقال مفاهیم که بیشتر برای ایجاد تحول اجتماعی و ساخت حوزه عمومی صورت می‌گرفت، در فراهم

آمدن آگاهی اجتماعی درباره حقوق خود و تأسیس نظام اندیشه‌ای مرکب از مفاهیم دینی و جدید، بسیار تأثیر گذارد. درافتادن گفتمان تازه و انتقال معانی و مفاهیم آن به گفتمان بومی، به آسانی صورت نپذیرفت و حتی گاهی با شناختی خودپسا و ژرفای معنایی فراوان، همراه نبود، اما به گسست اندیشه پیشین و رشد خودآگاهی اجتماعی و پیدایی بحران در زمینه‌های سیاسی، اجتماعی و فرهنگی و گشایش افق فکری و توسعه جهان‌بینی گروه‌های فعال اجتماعی انجامید.

تکثر و تحول گفتمانی اندیشه شیعه در آستانه مشروطیت

نمودهای گفتمانی شیعه درباره ماهیت تفکر سنتی و نوع حاکمیت در تاریخ تشیع از زمان غیبت تا آستانه مشروطیت، تغییر نیافته بود؛ یعنی این حق بر پایه اصول پارادایمی شیعه، از آن امام معصوم بود، اما اواخر سده نوزدهم در آستانه مشروطیت، بر اثر بحران‌های معرفتی برآمده از اندیشه‌های نوپدید اروپایی، چنین اندیشه‌ای به‌رغم عمر بلندش، دگرگونی پذیرفت. این تغییر نه در ماهیت ذاتی حق حاکمیت، بلکه در مفهوم حاکمیت فردی و جمعی صورت پذیرفت (نائینی، ۱۳۶۱، ۳۹-۴۳). علما تا پیش از مشروطیت درباره مشروعیت یا نامشروعیت حاکمیت سیاسی فردی سلطان بحث می‌کردند، اما در آستانه مشروطیت با توجه به اوج‌گیری ظلم شاهان و حاکمان قاجاری و ورود افکار و مفاهیم تازه اروپایی همچون حق ملت، انتخابات و آزادی، پرسش‌های جدیدی بر مسائل و مباحث فقهاتی گذشته درباره حاکمیت افزوده شد و چنین مسائلی در آن محیط معرفتی نو، پیش آمدند: آیا حکومت فردی در پارادایم شیعه به حکومت ملت بدل می‌شود و آیا چنین روش حاکمیتی، با اندیشه حکومت امام غایب ناسازگار نیست؟ پاسخ به این مسائل، شکل حکومت را تعیین می‌کرد. با فرض عرضه پاسخ مثبت به این مسائل یا باید بنیاد نظام پادشاهی از میان می‌رفت یا اینکه سلطان باید ملت را در حاکمیت خود شریک می‌کرد. این مسائل، پرسش‌ها و دغدغه‌هایی درون‌دینی نبودند، بلکه در آستانه مشروطه از بیرون حوزه میراث دینی و فقهی به پارادایم تفکر شیعه راه یافتند؛ زیرا ظلم و چیرگی غارت‌گرانه حاکمان، شاهان و والیان پیش‌تر از این، بیش از ظلم و غارت‌گری قاجاریان بود، اما این مسائل هرگز در تغییر شکل سنتی

قدرت فردی حاکم، توانا نبودند؛ چنان‌که ظلم شاهان را از هرج و مرج برآمده از براندازی شاه، بهتر می‌دانستند و بر پایه همین تفکر اصولی و به حکم عقل، به حکومت پادشاهی ملتزم نشدند، بلکه به حکومت مطلقه پادشاه تن دادند تا نظم محقق شود و هرج و مرج، از میان برود. جایگزینی بهتر از این در تفکر سنتی یافت نمی‌شود. باری، پس از نفوذ تفکر جدید، موضوع ظلم به ملت روا شمرده نمی‌شود و این خود زمینه را برای تغییر پارادایم پیشین فراهم می‌کرد.

بنابراین، مسئله حاکمیت در قالبی نو و تلاش برای تغییر حاکمیت فردی، از بستر دینی یا از درون مرزهای ایران پیدا نشد (امین الدوله، ۱۳۷۰، ۱۳۲-۱۳۶)، بلکه خاستگاه طرح این موضوع، بیرونی بود، اما در بستر دینی و فقهی پرورش یافت. این تحول اندیشه علما در سطح گفتمانی؛ یعنی نوع حاکمیت سیاسی، هرگز تحولی در ماهیت حق حاکمیت به شمار نمی‌رفت که در پارادایم شیعی از آن امام معصوم بود. گروهی از علما که در قالب پای فشاری بر حاکمیت مردم با حامیان حاکمیت فردی پادشاه و سلطان در نزاع بودند، برای حفظ دین و شیعیان بدین تحول گفتمانی تن دادند.

گونه جدید باور به حاکمیت در پارادایم شیعه مفاهیم تازه‌ای همچون مجلس، حریت، برابری و قانون‌گذاری به همراه داشت و در عمل به پیدایی نهاد نوی همچون مجلس برای اجرای حاکمیت می‌انجامید (عنایت، ۱۳۶۲، ۲۸۷-۲۸۸). بنابراین، علما در آستانه مشروطه و سال‌های پس از آن، در سه صف مهم جای گرفتند: گروهی در مسیر حاکمیت جدید گام می‌زدند و آن را با شرع مطابق می‌دیدند و از شعارهایش دفاع می‌کردند؛ گروهی بی‌خبر از غایت و عاقبت حاکمیت جدید، درباره آسیب‌پذیری دین دغدغه‌مند بودند و برای اطمینان بیشتر، پسوند «مشروعه» بر حاکمیت مشروطه افزودند؛ گروه سوم از حاکمیت پادشاهی دفاع می‌کردند که به آن خوی‌گر بودند.

بنابراین، انقلاب مشروطیت اصول و مبانی پارادایم فقاقت را تغییر نداد و به فروریختن پارادایم پیشین و تأسیس پارادایم دیگری نیانجامید، بلکه بر اثر اوضاع جدید و در چارچوب همان پارادایم، گفتمان موجود را متحول کرد؛ یعنی ماهیت اندیشه پیشین علما آسیب ندید، بلکه مفاهیم جدید، بخشی را از تفکر سنتی علما درباره گونه

حاکمیت، به چالش کشاند (زرگری نژاد، ۱۳۷۴، ۱۰۳-۱۰۷). پیدایی اوضاع و احوال تازه موجب شد که علما کارایی اندیشه سنتی را درباره حاکمیت فردی، کم‌تر از کارایی حاکمیت در قالب الگوی جدید بدانند. آنان سال‌های پیش از مشروطه، مسئله اجرای عدالت را از وظایف مغفول پادشاه شمردند تا بدین شیوه، نقص ساختار پیشین قضا و پاس نداشتن عدالت را با جای‌گزینی به نام عدالت‌خانه برآمده از میراث اسلامی، جبران کنند، اما شاه این اصلاح حداقلی را نپذیرفت و آنان با هم‌کاری روشن‌فکران، خواستار اصلاحات بیشتری در این زمینه بودند و بر تحریکات اجتماعی‌شان افزودند. مشروعیت ساختار سلطنت در اندیشه علما، از دید کارکردی کمبودهای فراوان داشت. نظام جدید پیش‌نهادی آنان، با پذیرش مشروعیت پادشاهی، نهادهای جدید قانون‌گذار منتخب مردم (ملت) را با الگوی حکومتی سابق برای اداره امور شریک می‌کرد. بنابراین، انقلاب مشروطه هرگز مشروعیت نظام سیاسی سلطنت را نفی نکرد، بلکه در پی تحدید آن بود.

جای‌گزین درخوری برای حکومت پادشاهی که در سایه آن امنیت بر جامعه حاکم شود، تا اواخر دوره قاجار پدید نیامد. علما به شکل سنتی حکومت و الگوی پادشاهی - حتی ظالم - تن دادند و در انتظار حاکمیت فردی امام غایب برای رهایی آنان از ظلم نشستند، اما پس از ورود و توسعه مفاهیم جدیدی مانند مجلس، حق مردم، آزادی، قانون (ترکمان، ۱۳۷۳، ۲۵۱) اواخر دوره قاجار، بر اثر تعامل فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی ایران با دنیای جدید که آغازگرانش سران درباری و مسافران خارجی بودند، آگاهی علما و گروه‌های فعال اجتماعی آرام‌آرام فزونی گرفت و جای‌گزین دیگری برای حاکمیت فردی پیش‌نهادند؛ یعنی حاکمیت قانون و حق انتخاب. میرزا یوسف مستشارالدوله در یک کلمه به دنبال گسترش اندیشه حاکمیت قانون میان گروه‌های اجتماعی و نشان دادن پی‌آمد اجرای قانون و حاکمیت مردم؛ یعنی توسعه و ترقی جوامع غربی بود (مستشارالدوله، ۱۳۶۳، ۶۲-۶۷).

بنابراین، سؤالی بر اثر تعامل فرهنگی نظام سنتی با مفاهیم غربی، مطرح شد که پاسخ به آن قدرت قاجاریان را از میان می‌برد. بر پایه اندیشه سیاسی علمای شیعه، حق حاکمیت از آن امام معصوم است، اما آنان در دوره غیبت به حاکمیت فردی پادشاه تن

داده بودند. سؤال تازه این بود: با فرض دوام دوره غیبت امام معصوم، برای کاهش استبداد و ظلم حاکمیت فردی پادشاه که مقامی مغضوب دارد، آیا نمی‌توان به حاکمیت مردم تن داد که به‌رغم غاصبانه بودنش، به تحقق نظم و امنیت و عدالت می‌انجامد؟ مؤیدان شیوه جدید می‌کوشیدند در اوضاع اضطراری، برای جلوگیری از اجحاف درباره مردم، میان بد (حاکمیت مردم) و بدتر (حاکمیت فردی پادشاه) که هیچ‌کدام حاکمیت آرمانی معصوم نبود، به حکم عقل، بد را برگزینند تا بر اثر آن، ظلم کم‌تری درباره مردم صورت پذیرد (نائینی، ۱۳۶۱، ۴۷). حجیت عقل در چنین وضعی علمای شیعه را به برداشت تازه‌ای درباره حکومت واداشت؛ زیرا آنان به حکم عقل به حکومت پادشاه ملتزم نبودند، بلکه جای‌گزین بهتری از آن در ذهن نداشتند و تنها برای جلوگیری از هرج و مرج حاکمیت شاه را پذیرفته بودند. پس در اوضاع اضطراری، اصل حاکمیت مغضوب بر جای ماند، اما الگوی فردی آن به الگوی جمعی بدل گشت. این شکل تازه حاکمیت سیاسی عصر مشروطه که حاکمیت مردم بر مردم بود، خود سرچشمه منازعه تازه‌ای میان علما به شمار می‌رفت (دولت‌آبادی، ۱۳۶۱، ۱، ۳۲۶-۳۲۹). حاکمیت جدید با خود مفاهیم آزادی، قانون‌گذاری و برابری را به همراه آورد و برای تحقق عملی‌اش، ناگزیر می‌بایست نهاد مجلس بر پا می‌شد. از این‌رو، مباحث تازه‌ای در حوزه دین‌شناسی مطرح شد.

پیش آمدن اوضاع جدید موجب شد که علما در کارایی اندیشه سنتی درباره حاکمیت سیاسی فردی پادشاه شک کنند و خواهان گونه جدیدی از حاکمیت با کارایی بیشتر باشند. به همین سبب، در دوره پیش از مشروطه، نخست بر وظیفه کارکردی حکومت (پادشاه)؛ یعنی عدالت‌ورزی و تأسیس عدالت‌خانه تأکید می‌کردند (کسروی، ۱۳۶۳، ۴۳۰-۴۳۱). آنان می‌خواستند نقص الگوی سنتی را با ابزاری سنتی از درون فرهنگ اسلامی - ایرانی؛ یعنی عدالت‌خانه از میان ببرند، اما پی‌گیری رفع این نقص کوچک، به مقابله پیروان الگوی حکومت فردی انجامید و از این‌رو، با گروه‌های فکری و فعال اجتماعی، ایجاد تغییرات مهم‌تری را پی گرفتند و مشروعیت کل نظام پادشاهی را از دید کارکردی، نپذیرفتند. البته این مشروعیت، کامل از میان نرفت، بلکه آنان به دنبال ابزاری درخور برای مهار سلطنت لجام‌گسیخته پادشاهی بودند.

روی‌کرد علمای مشروعه‌خواه به نمودهای تمدن نوپدید

درباریان، تحصیل‌کردگان و عالمان بر پایه آگاهی از اوضاع دنیای جدید، به مطالعه تحولات آن و عرضه راه‌کاری برای پیش‌رفت ایران پرداختند. گرایش ناصرالدین شاه به نوشتن قانون و دستور او برای برپایی مجلس تحریر قانون پس از سفر سومش به فرنگ، تلاش میرزا ملکم برای توافق میرزا حسین‌خان سپهسالار به انگیزه آگاهی از اطلاعات جدید درباره ابزارهای فن‌آورانه جدید، پشتیبانی سید محمد طباطبایی از نظام آموزشی جدید و نقدش درباره علما به سبب ناآشنایی آنان با دانش نو و ندانستن زبان خارجی و ناآگاهی‌شان از حقوق ملل، ریاضیات و تاریخ، از نشانه‌های تأثیرپذیری از گفتمان جدید بود که برای ترقی جامعه به کار گرفته می‌شد.

این مسائل را در قالب نیازهای جدید، عالمی دینی در سنت دینی مطرح می‌کرد که بی‌پیشینه بود و حتی مخالفت‌های سختی در این‌باره صورت گرفت (دولت‌آبادی، ۱۳۶۱، ۳۲۸)، اما این نیازها با توجه به الزام عصری اواخر قرن نوزدهم، برای ترقی بخشی به جامعه، از درون گفتمان غربی بر گروه‌های مختلف تحمیل شده بود؛ یعنی چنین نیازهایی پیش از ورود مظاهر تمدن غربی به جامعه دینی، در نوشته‌های آنان یافت نمی‌شود. برای نمونه، تلگرافی به شاه قاجار (۱۳۲۰ ق) از گفتمان جدید و مفاهیم آن متأثر بود؛ زیرا برپایی مجلس نمایندگان را برای اصلاح فساد اداری می‌خواست (Keddie, ۱۹۶۹, ۲۰-۲۳).

پس از اینکه عین الدوله مانع اجرای فرمان شاه درباره تأسیس عدالت‌خانه شد، هنگام «مهاجرت کبرا» و تحصن در سفارت انگلستان، زمینه برای پیش‌نهاد ابزار نیرومندتری به نام نظام مشروطه فراهم شد. این جای‌گزین مهار سنگین‌تری بر لجام‌گسیختگی حاکمیت بود، اما از فرهنگ بومی و سنت‌های اسلامی - ایرانی بر نمی‌آمد و گروه‌های فعال اجتماعی همچون علما از مبانی و اصول آن آگاه نبودند. بنابراین، ناگزیر می‌بایست نظام مشروطه و همه لوازش به حوزه فرهنگ شیعی مردمی آمد و در برخورد با فرهنگ دینی و بومی صیقل می‌خورد و به شکلی بومی به مردم عرضه می‌شد (سیاح محلاتی، ۱۳۵۶، ۵۵۸-۵۶۳). نظام مشروطه و لوازم آن درون پارادایم ثابت شیعه، دو گونه تفسیر پذیرفت که هر دو با مفهوم نخستین و واقعیت

مشروطه در گفتمان تجدّد غربی، متفاوت بودند. پارادایم شیعی پیوسته به اصول پارادایمی خود همچون نصب و غصب حاکمیت در دوره غیبت، اصل نظم و جلوگیری از ظلم و تعدی و حفظ اسلام، پای‌بند ماند و کنش‌گرانش در قالب گفتمانی اصلاحی، پاره‌هایی را از اصول گفتمانی خود، از گفتمان تجدّد اقتباس کردند که در گفتمان فقهاتی شیعه پیشینه‌ای داشت. اصول جدید در دستگاه فکری علما بازتفسیر شد، اما رخصت ورود چنین مفاهیم برآمده از درون گفتمان «غیر»، بر گونه‌ای از تساهل دینی دلالت می‌کرد.

علمای مشروطه خواه پس از قبض و بسط‌های گوناگون سرانجام بر سر اصلاح برخی از اصول گفتمانی توافق کردند:

۱. به جواز برپایی نهادهایی حکم دادند که از گفتمان غیربومی غربی برمی‌آمد و با اصول کلی پارادایم شیعی سازگار بود و نقص‌های نظام سلطنت را جبران می‌کرد (نوری، ۱۳۶۲، ۲۶-۳۱)؛

۲. به انگیزه کاهش یافتن ستم پادشاه و عاملانش، و فراگیر شدن نظم در امور، نظام سلطنت مشروطه را به جای نظام سلطنت مطلقه پذیرفتند. این پذیرش بدین معنا نبود که نظام مشروطه یک‌سره از اصول نظام و مفاهیم غربی پیروی کند، بلکه می‌بایست نظام مشروطه اسلامی می‌بود (نوری، به نقل از زرگری‌نژاد، ۱۳۷۴، ۱۵۰-۱۵۴)؛

۳. برپایی مجلس اسلامی، از اصول نظام سلطنت مشروطه اسلامی بود، اما مجلس شورای ملی از گفتمان غربی سرچشمه می‌گرفت که هرگز در سنت اسلامی - ایرانی پیشینه‌ای نداشت. اسلامی کردن چنین مجلسی به این وابسته بود که علمای اسلام (مسئولان حفظ عقاید مردم)، بر موضوعات و مقررات آن نظارت کنند تا ماده‌ای خلاف شرع مصوّب نشود (ترکمان، ۱۳۷۳، ۱، ۲۴۰-۲۴۳)؛

۴. حوزه اختیارات مجلس از دید مشروطه‌خواهان، تنها «امور عرفی» و تعیین حدود سلطنت و ادارات تابعه آن بود و نمی‌بایست در امور شرعی به وضع قانون یا هر دخالت دیگری در این حوزه می‌پرداخت؛ زیرا بشر در این زمینه از خود هیچ اختیاری ندارد (نوری، به نقل از همان، ۱۳۷۴، ۱۴۹-۱۵۲). آنان معتقد بودند که چون حوزه عمل این مجلس امور عرفی است، مخالفت با آن به دین آسیب نمی‌رساند؛

۵. مجلس و مشروطه می‌بایست قانون اساسی می‌داشتند و این قانون می‌بایست اسلامی می‌بود نه برگرفته از الگوی غربی. هم‌چنین مجلس با نظارت پادشاه اسلام، به اجرای احکام شرعی و انتظام و اصلاح کارهای مملکتی موظف بود. بنابراین، آنان برپایی مجلس مشورتی سلطنتی را پیش نهادند؛ چنان‌که پیش از مشروطه در تلگرافی در تلگرافی از شاه، مجلس خواستند و آن را «مجلس مظفریه» نامیدند که بیشتر با سلطنت مرتبط بود نه مردم و ویکیلان آن از طبقات بالا (ترکمان، ۱۳۷۳، ۱۳۰-۱۳۴).

گفتمان مشروطه‌خواهی به رهبری فکری شیخ فضل‌الله نوری، نظریه‌ای مقوم برای حفاظت پارادایم شیعه بود که با تأثیرپذیری اندکی از گفتمان تجدّد، پدید آمد. این گفتمان و مُنادیانش، به نصب الاهی حاکم و مغضوب بودن حکومت عصر غیبت باور داشتند و بر حفظ بیضه اسلام و مذهب شیعه در قالب حکومت فردی، تأکید می‌کردند. این گفتمان، مفاهیمی را که از گفتمان تجدّد با ادبیات دینی تفسیر شده بود؛ یعنی برپایی مجلس، باور به حق قانون‌گذاری در امور عرفی و آزادی و برابری در برابر قانون، نمی‌پذیرفت. شیخ فضل‌الله از منظر دینی به پشتیبانی از مشروطه‌خواهی پرداخت، اما حمایت رجال دربار قاجار به‌ویژه خود محمدعلی شاه از این روی کرد، سراسر سیاسی بود و به انگیزه تضعیف دیدگاه مشروطه‌خواهان صورت پذیرفت.

شیخ فضل‌الله هم در مکاتبات و گفت‌وگوهایش پیش از تحقق مشروطیت و هم در نامه‌های پرسش‌محور خود به وکلای مجلس و هم در نگارش لوایح، درباره شعارها و برخی از ارکان مشروطه و میزان انطباق آنان با شرع مقدس، تردید می‌کرد (نوری، ۱۳۶۲، ۴۴). او طرح مفهوم «آزادی تامّه» و «حریت مطلقه» را از بُن نادرست و از منظر اسلام، «کفر» می‌شمرد. هم‌چنین، تردید او درباره وضع قانون با طرح این استنباط و تفسیر که «قانون اهل اسلام را هزار و سیصد و اندی سال قبل نوشته‌اند و تعیین حدود برای شرع غلط است»، چنین کاری را در کشور اسلامی جعل قانون می‌شمرد (مستوفی تفرشی، بی تا، ۱، ۲۶). باری، دوام پی‌گیری‌ها برای تدوین قانون اساسی با تلاش‌های شیخ فضل‌الله نوری و همراهانش برای ثبت خواسته‌ها و دیدگاه‌هایشان در متمم و مصوب پایانی درباره نبود تضاد قانون با شریعت اسلامی، همراه بود، اما اختلاف نظر آشکاری میان دو گروه بر جای ماند که خود سرآغاز تقابل‌های بعدی بود. پیوستگی

تردید علمای مشروعه‌خواه درباره مباینت قانون‌گذاری با خاتمیت دین محمدی، بی‌نیازی به جعل قانون در کشور اسلامی و چالش‌های دوسویه مشروطه‌خواهان و مشروعه‌خواهان موجب شد که محمدعلی شاه در نامه‌ای نزد برخی از علمای مشروعه‌خواه متحصن در حرم عبدالعظیم حسنی متعهد شود در حفظ بیضه اسلام و قانون محمدی کوتاهی نمی‌کند و مصوبات مجلس شورای ملی نیز تنها به امور دولتی و حکومتی ناظرند و احکام شرع مقدس را در جای خود محترم و مبارک خواهند شمرد.^۱ محمدحسین بن علی اکبر تبریزی از حامیان مشروعه‌خواهی با نوشتن رساله «کشف المراد» بر نظریه مشروعه تأکید کرد و به طرح نقدهایی درباره مشروطه پرداخت که بیشتر دربردارنده «اجرائیات» و مخالفت با وضع قانون در امور جاریه بود. نقد تصویب مالیات در مجلس شورای ملی و ظلم تلقی کردن آن، حرام شرعی شمردن اخذ گمرکات، خلاف شرع دانستن قوه مقننه و مجریه در مملکت اسلامی، حرام و خلاف شرع شمردن حکم مجلس درباره نرخ‌گذاری بر اجناس و...، خلاف شرع دانستن سرشماری انسان و حیوان، از این دست نقدها درباره مشروطه بود. مشروعه‌خواهان با طرح مخالفت خود با وضع قانون جدید و ساختار و نهادهای جدید مشروطه و بازگشت به تفسیر دینی میراث اسلامی درباره مفاهیم آزادی، برابری (مساوات) به انگیزه نزاع با اقتباس و کاربست مفاهیم گفتمان بیرونی، به کش‌گری دینی درباره باورهای خود پرداختند؛ چنان‌که در رساله «تذکره الغافل» آمده است: «ای برادر عزیز مگر نمی‌دانی که آزادی قلم و زبان از جهات کثیره منافی با قانون الهی است؟». نویسنده گم‌نام این رساله در نقد مشروطه می‌نویسد: «اگر بخواهم مفسد و کفریاتی که منشأ اشاعه آنها، بلکه سبب وقوع آنها، این اساس مشؤوم (مشروطه) شده بنمایم، مثنوی هفتاد من کاغذ شود...». او در نقد مفاهیم جدید مانند آزادی و برابری می‌نویسد: «هریک از این دو اصل مودی خراب، نماینده رکن قویم قانون الهی است؛ زیرا قوام اسلام به عبودیت است نه به آزادی». محمدحسین تبریزی نیز در رساله «کشف المراد»

۱. متن کامل نامه محمدعلی شاه در غلامحسین زرگری‌نژاد، *رسائل مشروطیت*، تهران، انتشارات کویر، ۱۳۷۴، ص ۲۵، پانویس، به نقل از محمدترکمان، *شیخ شهید*، ج ۲، ص ۴۹-۵۰، آمده است.

به انتقاد از تأسیس نهادهای جدید مشروطه پرداخته است:

قرآن که قانون کلیه الاهی و مشتمل بر احکام متعلقه بر امور دنیوی و اخروی است ... مع هذا چگونه شایسته و رواست به کسانی که خود را معتقد به قرآن می‌دانند، فریب چند نفر شیطان انسان‌نما را خورده، به جای کعبه مجلس پارلمنت‌نما را قرار داده، عوض قرآن، قانون بخواهند و احکام نبوی را کهنه خوانده، نظام‌نامه اساسی مطالبه کنند.

او هم‌چنین درباره کار وکلای مجلس؛ یعنی رأی دادن به وضع قانون درباره امور جاریه نوشته است:

اما مشروطه، مثلاً وقتی که مالیات و گمرک را در قانون و نظام‌نامه صحه گذاشتند و رأی دادند ...، به حکم این است که نماینده جمیع افراد ملت ... می‌دانند و مخالفت او را مخالف قانون و مستحق مجازات خواهند دانست. در این حال، حکم انکار کردن ضروریات شرع پیدا خواهد کرد که مستلزم کفر است نه معصیت و فسق (تذکره الغافل، به نقل از زرگری‌نژاد، ۱۳۷۴، ۱۸۱، ۱۷۸-۱۷۷؛ تبریزی به نقل از همان، ۱۳۷۴، ۱۲۵، ۱۳۶).

بنیاد مخالفت این گروه از علمای دینی با مؤلفه‌های «مدرن‌سازی»، از نگرش آنان به گفتمان مدرن متأثر بود. آنان این گفتمان را مروج «نوآوری مادی - فن‌شناختی، متمرکزسازی، عرفی‌سازی، عقلانی‌سازی دستگاه اداری، ایجاد تعارض فرهنگی - فکری» می‌دیدند (رینگر، ۱۳۸۱، ۲۸۶-۲۸۷).

دغدغه مذهبی - سیاسی گفتمان علمای مشروعه‌خواه و هم‌سلکان مشروطه‌طلب آنان، از مسائل گوناگونی همچون مشروعه، مجلس شورای اسلامی به جای مجلس شورای ملی، قانون‌گذاری عرفی به جای قانون الاهی و شرعی و احکام قرآن، مساوات قانونی یا حقوقی، تضاد آزادی با بندگی (عبودیت) و ناهم‌خوانی تفکیک قوا با امر قضا، سرچشمه می‌گرفت.^۱

۱. برای آگاهی از پاره‌های خردتر نزاع، رک، باقر مؤمنی، دین و دولت در عصر مشروطیت، تهران، نشر باران، ۱۳۷۲، ص ۲۱۱-۲۳۷، ۳۱۳-۳۲۲.

روی‌کرد علمای مشروطه‌خواه به اصول گفتمان نوگرایی

این گروه در سنجش با مشروطه‌خواهان، در برابر اندیشه‌های وارداتی تسامح بیشتری داشتند. روی‌کرد آنان از دید مبانی و ماهیت، با روی‌کرد علمای مشروطه متفاوت نبود، بلکه در فروعات، بیش از آنان از گفتمان بیرونی تأثیر پذیرفتند. آنان در بازتفسیر مفاهیم غربی همچون مشروطه‌خواهان رفتار کردند، اما بر اثر انعطاف‌پذیری بیشترشان، میان اندیشه‌های خود با آن مفاهیم ناسازگاری نمی‌دیدند. از این‌رو، با مفاهیم تازه ساختند و در تفسیر دینی و تثبیت آنها کوشیدند. علما و مراجع نجف همچون آخوند خراسانی، مازندرانی، نائینی و تهرانی، پیشروان این گفتمان بودند. نائینی در اقتباس مفاهیم جدید کوشید و چنین نمود که آن مفاهیم از تمدن اسلامی استخراج شده‌اند. او می‌گفت اروپاییان بر اثر ممارست در استنباط و استخراج از منابع اسلامی توانستند اصول و مفاهیم جدید را کشف کنند و خودشان بدین معترفند:

اصول تمدن و سیاسات اسلامی را از کتاب و سنت ... و غیرها را اخذ و در تواریخ سابقه خود به این امر اعتراف کرده‌اند و آن چنان ترقی و نفوذ از سیاسات اسلامی اخذ کردند ... و مسلمانان به عنوان «معرضین از کتاب و سنت» به قهقرا برگشتند (نائینی، ۱۳۶۱، ۲-۷).

این گروه درباره وضع بحرانی جامعه بر این باور بودند که «مسلمانان آرام‌آرام بنیادهای تاریخی خود را فراموش کردند و تمکن نفوس مسلمین را از چنین اسارت و رقیت وحشیانه از لوازم اسلام پنداشتند و احکام آن را با تمدن و عدالت که سرچشمه ترقیات است، منافی و با ضرورت عقلی مخالف شمردند» (همان، ۵۸-۶۱).

عوامل گرایش علمای مشروطه‌خواه به اقتباس مفاهیم نوپدید

علمای مشروطه‌خواه معتقد بودند که دنیای جدید بیرونی با به کارگیری عقل و قوه استنباطش، خود را از بندگی رها کرده و به اوج ترقی رسیده است. این گروه نوگرای روحانی بر این باور بود که مشکل و معضل اصلی مسلمانان، نابرخورداری‌اش از تعقل و گرفتاری‌اش در بند طاغوت‌هاست. آنان به‌رغم غربیان به تعقل نپرداختند و در متون دینی «تعمق» نکردند و به همین سبب، به انحطاط رسیدند. علمای مشروطه‌خواه

می‌کوشیدند ارکان و اصول مشروطیت را برگرفته از اسلام بشمرند. کسانی همچون ملاعبدالرسول کاشانی، اسماعیل محلاتی، نور الله نجفی اصفهانی، عماد العلماء خلخالی، سید نصرالله تقوی از این دست عالمان بودند که هر یک مشروطه را در نوشته‌های خود از منظری دینی می‌نگریست. آنان بر این باور بودند که مسلمانان اصول آزادی، مشورت و مساوات از صدر تاریخ اسلام پاس داشته می‌شده‌اند، اما پس از چیرگی معاویه به سلطنت استبدادی موروثی گرفتار آمدند و در پاس‌داشت این اصول، به انحطاط دچار شدند. باری، زمانی که اروپاییان از بند اسارت رهایی یافتند، به سوی ترقی روی آوردند و این اصول را از متون مسلمانان اقتباس کردند و پیش‌تر بردند و انحطاط در دنیای مسلمانان فزونی گرفت (محلاتی، به نقل از زرگری‌نژاد، ۱۳۷۴، ۵۲۹-۵۳۲؛ نجفی، به نقل از همان، ۴۲۳-۴۲۵). آنان تأکید می‌کردند که اصول مشروطیت در اسلام و قرآن و سنت بوده است و غربیان در این زمینه وام‌دار مسلمانانند. حامیان این دیدگاه، هم‌چنین مسلمانان را بر اثر درنگ نکردن در میراث خود، سرزنش می‌کردند و به اقتباس این اصول و قواعد از غربیان فرامی‌خواندند؛ زیرا معتقد بودند که آنان در این راه بسیار پیش افتاده‌اند.

میزان پای‌بندی علمای مشروطه‌خواه به اصول پارادایم شیعه

گفتمان علمای مشروطه‌خواه درباره گفتمان غربی، متسامح و متساهل بود و در زمینه حل بحران پیش‌آمده در پارادایم فکری شیعه می‌کوشید؛ زیرا این پارادایم در نظام پادشاهی کارکردپذیر بود و می‌بایست خود را با نیازها و اوضاع تحول‌زای زمان سازگار می‌کرد (حائری، ۱۳۶۴، ۲۹۱-۲۹۵؛ بشیریه و جمال‌زاده، ۱۳۷۷، ۱۹۵-۱۹۶). پذیرش اصولی از گفتمان غربی که سرچشمه اسلامی یا عقلی داشتند و به تحقق مصالح مسلمانان کمک می‌کردند، از اصول گفتمان علمای مشروطه‌خواه به شمار می‌رفت. این گروه از علما، در اقتباس مفاهیم از گفتمان غربی، غربال اسلام و عقل را به کمک می‌گرفتند. بنابراین، مفاهیم تازه را بر اساس طراز و میزان سازگاری آنها با اسلام و عقل، بازتفسیر می‌کردند. آنان افزون بر گزینش گفتمان غرب بر پایه طرازهای ارزیابی (اسلام و عقل)، تضادهای محتمل گفتمان جدید را با دین و جامعه رفع می‌کردند.

باری، معیار پذیرش علمای مشروعه‌خواه، تنها شریعت اسلامی بود. آنان در ترسیم گفتمان خود بر لزوم استفاده از عقل و اجتهاد شیعی برای حلّ مسائل جامعه تأکید می‌کردند.

برای نمونه، نائینی با تحریض علما به لزوم استفاده از عقل و اجتهاد شیعی، دیدگاه سنتی غاصب شمردن حکومت‌ها را در زمان غیبت نمی‌پذیرفت، بلکه بر استنباط و اجتهاد علما در این زمینه تأکید می‌کرد و به «حسن استنباط و اجتهاد غربی‌ها» (نائینی، ۱۳۶۱، ۵۹) درباره حاکمیت رشک می‌برد. او با تأیید تأسیس حکومت بر پایه وجوب عقلی، بر رفع ظلم و طرد حکومت استبدادی و اقتباس حکومت مشروطه مقیده به حکم ثابت گریزناپذیر عقل، تأکید می‌کرد و از این حکم برای اثبات ضرورت وضع قانون در مجلس مشروطه، بهره می‌برد و بدین شیوه مشروعه‌خواهان را که این کار مجلس را بدعت می‌دانستند، از منظری عقلی پاسخ می‌گفت و ادعای آنان را که مجلس نهادی در برابر نهاد نبوت است، از دید عقلی ردّ می‌کرد. او عوامل پیدایی و پایایی استبداد و راه‌های رفع آن را هفت چیز می‌دانست: ۱. جهالت و بی‌علمی ملت درباره وظایف سلطنت؛ ۲. استبداد دینی (سکوت در برابر ظلم و استبداد، معاونت استبداد)؛ ۳. نفوذ دادن شاه‌پرستی؛ ۴. القای خلاف فیما بین امت و تفریق کلمه ملت؛ ۵. قوه ارهاب و تحویف و تعذیب؛ ۶. ارتکاب رذیله استبداد و استعباد رقاب ضعف و زبردستان؛ ۷. اغتصاب قوای حافظه ملیه من المالیه و العسکریه (همان، ۱۰۹-۱۱۹؛ رحمانیان، ۱۳۸۲، ۲۱۳-۲۱۷).

نصر الله تقوی هر گونه وضع قانون را در حوزه سیاسی، کار عقل می‌شمرد. عماد العلماء خلخالی نیز بر خودبسایی حکم عقل در قانون‌گذاری برای امور عرفی تأکید می‌کرد و بر این باور بود که تأیید یا تکذیب این چیزها، با دین پیوندی ندارد (تقوی، به نقل از زرگری‌نژاد، ۱۳۷۴، ۲۶۹؛ خلخالی، به نقل از همان، ۱۳۷۴، ۳۲۰-۳۲۳؛ جمال‌زاده، ۱۳۷۷، ۴۸ و ۵۶-۵۰). ضداستبدادی بودن حکومت، از اصول گفتمان علمای مشروطه‌خواه بود. برتری این ویژگی بر دیگر ویژگی‌های حکومت در گفتمان مشروطه، به محدودیت قدرت پادشاه از طریق وضع و اجرای قانون، می‌انجامید. بنابراین، این گروه از علما، از مشروطه سخن می‌گفتند؛ زیرا نظام مشروطه را با مفاهیمی همچون

آزادی، برابری، انتخابات و حق رأی، وضع قانون، مجلس و محدودیت سلطان در اجحاف به رعیت، ملازم می‌دیدند و این ویژگی‌ها، امیدبخش و مردم‌پسند بودند. نائینی، مشروطیت را همین محدودیت استبداد می‌دانست؛ چنان‌که چنین درکی از تلاش‌های او برای توضیح مشروطه در برابر استبداد مطلقه، آشکار می‌شود. بنابراین، مفهوم مشروطه گفتمان غربی در قاموس گفتمان مشروطه‌خواهی علمای شیعه، شکل اصلی‌اش را از دست داد و با تبیین دینی، همراه شد؛ یعنی تبیین ضداستبدادی آن، بر تبیین‌های قانون‌خواهی و آزادی‌خواهی، می‌چربید. نائینی در تبیین دینی استبداد آن را «مراتب شرک به ذات احدیت» (نائینی، ۱۳۶۱، ۱۷-۲۳) خوانده است. بنابراین، مشروطه‌ای که علمای مشروطه‌خواه به آن ملتزم شدند، همان مشروطه گفتمان غربی یا مطلوب روشن‌فکران ایرانی نبود.

روی‌کرد علمای مشروطه‌خواه نیز بر دو پایه «مجلس» و «قانون اساسی» استوار بود که هر دو از گفتمان غربی سرچشمه می‌گرفتند، اما تغییرات درون‌گفتمانی مبتنی بر اصول مذهب شیعه در آنها پدید آمد. نهاد مجلس از پایه‌های اصلی گفتمان غرب و تجلی حق و اراده مردم بود. علمای مشروطه این پایه را بر زمینه استدلال‌ات عقلی و تفسیر و فهمی درباره درون‌مایه پارادایم شیعه، استوار کردند که این خود، بر اجتهاد سیاسی این گروه دلالت می‌کند. مجلس در این گفتمان، افزون بر اینکه می‌بایست نهادی ناظر بر قوه مجریه می‌بود، هم‌چنین می‌بایست دو مشروعیت هم برای خود به دست می‌آورد تا در جایگاه نهادی نظارتی و قانون‌گذار، بنشیند: مشروعیت دینی و مشروعیت سیاسی (دهخورقانی، به نقل از زرگری‌نژاد؛ ۱۳۷۴، ۶۶۳). مجلس می‌بایست مشروعیت دینی‌اش را با نظارت و از تنفیذ فقها می‌گرفت و مشروعیت سیاسی‌اش را از رای و با نظارت مردم. مجلس می‌بایست در قالبی شرعی جای می‌گرفت و از این‌رو، علمای مشروطه‌خواه اصل دوم متمم قانون اساسی را تدوین و تأیید کردند تا مشروعیت دینی آن را توجیه کنند. هم‌چنین برای تأمین مشروعیت سیاسی مجلس می‌بایست مردم بر آن نظارت می‌کردند تا استبداد گروهی از میان برود. از این‌رو، اصل پنجم را تنظیم کردند تا اصل نهمی از منکر در قالب واجبی دینی محقق شود.

اصل آزادی از اصول قانون اساسی و لوازم برپایی نهاد مشروطه پارلمانی بود که

خاستگاه غربی داشت، اما هم در دستگاه فکری علمای مشروطه‌خواه بازتفسیر شد و هم بر پایه آیات و احادیث، رنگی اسلامی - شیعی گرفت (محلاتی، به نقل از زرگری‌نژاد، ۱۳۷۴، ۵۲۰-۵۲۴). آزادی در گفتمان غربی، آزادی در حوزه‌های گوناگون، آزادی از استبداد، آزادی از مذهب، آزادی بیان و عقیده برآمده از تفکر اومانیستی به شمار می‌رفت (عنایت، ۱۳۶۳، ۱۷۴)، اما این مفهوم در قالب تشیع، نه تنها به معنای رهایی از قید و مرز نبود که معنایش به تقید بیشتر تغییر یافت. جز معنای ضد استبدادی آزادی، دیگر معنایش در پارادایم شیعی بازتفسیر شد. نائینی کوشید برای مخالفانش توضیح بدهد که رواج الحاد و بی‌دینی، به آزادی مرتبط نیست. او به «برتری سیاست علمی باور داشته و نبود آن در جوامع اسلامی را عامل عقب‌ماندگی و بودن آن در دنیای بیرونی را باعث ترقی برشمرده است و در مواردی به میرزاالملک‌خان، قرابت فکری پیدا کرده است» (رحمانیان، ۱۳۸۲، ۲۲۱).

مسئله برابری و مساوات، اصل و مفهوم مهم دیگر مطرح در گفتمان غربی و قانون اساسی بود که از گفتمان غربی برمی‌آمد. گفتمان مشروطه از این دو مفهوم نیز تفسیری درون‌دینی عرضه کرد. سرچشمه برابری در گفتمان غربی، حقوق طبیعی مستخرج بود؛ یعنی انسان‌ها برابر زاده می‌شوند؛ پس باید حقوق برابر اجتماعی نیز داشته باشند، اما گفتمان مشروطه شیعی، سرچشمه حقوق طبیعی اصل برابری را به سرچشمه‌ای دینی و موهبتی الهی بدل کرد؛ یعنی به تحدید معنای مطلق اصل برابری پرداخت و تنها معنای محدود آن را پذیرفت. علمای مشروطه به دو گونه از برابری (عرفی و شرعی) باور داشتند. برابری عرفی در این تقسیم‌بندی در حوزه قانون‌های عرفی جای می‌گرفت (بهنام، ۱۳۷۵، ۱۸۰)؛ یعنی قانون‌های ناظر به سیاست نوعیه و نظم مملکت و جلوگیری از ظلم و ستم و تحدید استبداد، اما قانون‌های شرعی درباره گروه‌های گوناگون، یکسان نیست. بنابراین، مفاهیم آزادی و برابری در چارچوب شریعت، بازتفسیر شد؛ چنان‌که ملا عبدالرسول کاشانی در رساله «انصافیه» به تفسیر مساوات در قالب تعبیر برابری در حقوق پرداخت و نائینی با استناد به اصل شورا، بر ضرورت دخالت مردم در فرآیندهای سیاسی تأکید و حتی این مسئله را طرح کرد مردم به دلیل پرداخت مالیات، از حق نظارت و مراقبت برخوردارند (کاشانی، ۱۳۲۸ ق، ۱۱۰؛ نائینی،

وفاداری به دال‌هایی از گفتمان شیعی، در گفتمان علمای مشروطه‌طلب همچون گفتمان علمای مشروطه‌خواه، دوام یافت. باری، مشروطه‌خواهان جلوه اجتهاد سیاسی و اجتماعی درباره مفاهیم برگرفته از گفتمان غربی بودند؛ زیرا به پشتوانه عقل، اصول فقه، قرآن و سنت، به اجتهاد درباره مفاهیم جدید گفتمان غربی در چارچوب نظام مشروطه پرداختند تا تشیع را با اصول عقلی گفتمان غربی سازگار کنند. مسائل و مباحث نوپدید برآمده از بحران معرفتی یاد شده، پارادایمی فراگیر در جامعه ایران پدید آورد، اما به انقلاب پارادایمی نینجامید، بلکه تحولی گفتمانی در چارچوب حفظ پارادایم اصلی پیدا شد.

نتیجه

نفوذ گفتمان دنیای جدید از مهم‌ترین علل خارجی بود که تحول گفتمانی پارادایم شیعی را در ایران عصر قاجار ناگزیر می‌نمود. از دید مشروطه‌خواهان، سبب تأثیرپذیری گفتمان شیعی از این گفتمان وارداتی، سازگاری ذاتی اندیشه مشروطه‌خواهی با اندیشه شیعی، نزدیکی الگوی سلطنت مشروطه به الگوی سنتی نظام پادشاهی، وضع ذهنی و فرهنگی حاکم بر علما بود که تغییر را هم‌سو با نیازهای زمان ناگزیر می‌دانستند. آنان به انگیزه جلوگیری از فروپاشی پارادایمیک، خود را با نیازهای زمان سازگار کردند و حساس نبودن این دسته از علما درباره شکل حکومت و نامشروعیت حکومت‌ها در عصر غیبت از منظر شیعه و ناکارایی نظام پادشاهی قاجار اواخر سده سیزدهم و اوایل سده چهاردهم هجری، از علل محتمل گرایش آنان به تحول گفتمانی برای حفظ پارادایم بود. باری، این گفتمان نوگرا بر اثر تلاش تحصیل‌کردگان جدید که به نشر روزنامه و کتاب در این حوزه می‌پرداختند، راهی به درون گفتمان دینی ایران باز کرد و از طریق کارهای اصلاحی برخی از صدر اعظم‌ها همچون امیرکبیر و سپهسالار در حوزه گسترش مفاهیم و معانی نوپدید در چارچوب پشتیبانی از توسعه ترجمه‌متون اروپایی، ذهنیت نخبگان دینی - فکری را درباره هم‌سویی با ضروریات زمان، تغییر داد. عوامل داخلی این تحول مانند گسترش ستم‌ورزی‌های حکومت قاجار، چیرگی

اقتصادی و استعماری روسیه و بریتانیا، سفرهای پرهزینه ناصرالدین شاه و مظفرالدین شاه نیز به پیدایی وضعی بحرانی در ایران انجامید؛ چنان‌که شکل حکومت فردی پادشاهی پذیرفته در پارادایم سنتی علمای شیعی، تهدید شد؛ یعنی حاکمان قاجار بر اثر نامقید بودنشان به اجرای وظایف کارکردی حاکمیت؛ یعنی رفع ستم، ایجاد امنیت و حفظ استقلال، آرام‌آرام به وضعی بحرانی در مقبولیت و مشروعیت خود گرفتار آمدند. گفتمان‌های مشروطه و مشروعه تفسیر ویژه‌ای درباره دین و نظام سیاسی و مفاهیم مرتبط با آن عرضه می‌کردند، اما هر دو، درون گفتمان مذهبی شیعه می‌گنجیدند و الگوها و مفاهیم تازه را با محک دین می‌سنجیدند؛ چنان‌که دینی شدن این مواضع گفتمانی، به آتش منازعات آن دو دامن می‌زد.

کتابنامه

- **آدمیت، فریدون (۱۳۵۱). اندیشه ترقی و حکومت قانون، تهران، خوارزمی.
- آزاد ارمکی، تقی (۱۳۷۹). اندیشه نوسازی در ایران، تهران، انتشارات دانشگاه تهران.
- آزاد ارمکی، تقی (۱۳۷۲). پارادایم و جامعه شناسی، مجله علوم اجتماعی، دوره جدید، جلد دوم، شماره ۳.
- آشوری، داریوش (۱۳۷۶). ما و مدرنیت، تهران، خدمات فرهنگی کیان.
- آل غفور، محسن (۱۳۸۴). جایگاه سیاسی عالم دینی در دو مکتب اصولی و اخباری، قم، دفتر تبلیغات اسلامی.
- اسدآبادی، سیدجمال الدین الحسینی (۱۳۴۸). اسلام و علم، به کوشش و مقدمه محمد حمیدالله حیدرآبادی، ترجمه سیدهادی خسروشاهی، تبریز، سعدی.
- اسدآبادی، سیدجمال الدین (۱۳۵۸). مقالات جمالیه، گردآوری میرزا لطف الله خان اسدآبادی، تهران، انتشارات اسلامی.
- اصفهانی کربلایی، حسین بن علی (۱۳۷۷). تاریخ دغانیه، تصحیح رسول جعفریان، قم، الهادی.
- الگار، حامد (۱۳۵۹). دین و دولت در عصر قاجاریه، ترجمه ابوالقاسم سرّی، تهران، توس.
- امین الدوله، میرزا علی خان (۱۳۷۰). خاطرات سیاسی، به کوشش حافظ فرمانفرمائی، تهران، امیرکبیر.
- بشیریه، حسین و جمالزاده، ناصر (۱۳۷۷). اشکال گفتمانی علمای شیعه از صفویه تا مشروطیت، مجله مدرس علوم انسانی، شماره ۸.
- بهنام، جمشید (۱۳۷۵). ایرانیان و اندیشه تجدد، تهران، فرزانه.
- تبریزی، محمدحسین بن علی اکبر، کشف المراد من المشروطه و

- الاستبداد، در: غلامحسین زرگری نژاد (۱۳۷۴)، *رسائل مشروطیت*، تهران، کویر.
- تذکره الغافل و ارشاد الجاهل، در: غلامحسین زرگری نژاد (۱۳۷۴)، *رسائل مشروطیت*، تهران، کویر.
- ترکمان، محمد (۱۳۷۳). *برگ‌هایی از تاریخ؛ تاریخ معاصر ایران*، تهران، موسسه پژوهش و مطالعات فرهنگی، کتاب ششم.
- تقوی، نصرالله، *مقاله سوال و جواب*، در: زرگری نژاد، غلامحسین (۱۳۷۴)، *رسائل مشروطیت*، تهران، کویر.
- توکلی طرقي، محمد (۱۳۸۲). *تجدد بومی و بازاندیشی تاریخ*، تهران، نشر تاریخ ایران.
- جمالزاده، ناصر (۱۳۷۷). *تنوع گفتمانی علمای شیعه در عصر مشروطیت*، مجله دین و ارتباطات، شماره ۶ و ۷.
- حائری، عبدالهادی (۱۳۶۴). *تشیع و مشروطیت در ایران و نقش ایرانیان مقیم عراق*، تهران، امیرکبیر.
- حسینی زاده، سید محمد علی (۱۳۸۹). *اسلام سیاسی در ایران*، قم، انتشارات دانشگاه مفید.
- خلخالی، عماد العلماء، *بیان معنی سلطنت*، در: زرگری نژاد، غلامحسین (۱۳۷۴)، *رسائل مشروطیت*، تهران، کویر.
- سیاح محلاتی، حاج محمد علی (۱۳۵۶). *خاطرات حاج سیاح یا دوره خوف و وحشت*، به کوشش حمید سیاح، تهران، امیرکبیر.
- شیرازی، میرزا صالح (۱۳۶۲). *سفرنامه*، ویرایش همایون شهیدی، تهران، انتشارات سپهر.
- دولت‌آبادی، یحیی (۱۳۶۱). *حیات یحیی*، تهران، انتشارات عطار و فردوسی، جلد اول.
- دهخوردقانی، شیخ رضا، *رساله توضیح مراسم*، در: غلامحسین زرگری نژاد (۱۳۷۴)، *رسائل مشروطیت*، تهران، کویر.

- رحمانیان، داریوش (۱۳۸۲). *تاریخ علت شناسی انحطاط و عقب ماندگی ایرانیان و مسلمین، تبریز، انتشارات دانشگاه تبریز.*
- روشنی زعفرانلو، قدرت‌الله (۱۳۵۴). *امیرکبیر و دارالفنون، تهران، کتابخانه مرکزی و مرکز اسناد دانشگاه تهران.*
- رینگر، مونیکا (۱۳۸۱). *آموزش، دین و گفتمان اصلاح فرهنگی، ترجمه مهدی حقیقت خواه، تهران، ققنوس.*
- زرگری نژاد، غلامحسین (۱۳۷۴). *رسائل مشروطیت، تهران، انتشارات کویر.*
- ژوبر، پیر آمده (۱۳۴۷). *مسافرت در ارمنستان و ایران، ترجمه علیقلی اعتماد مقدم، تهران، بنیاد فرهنگ ایران.*
- عنایت، حمید (۱۳۶۲). *اندیشه سیاسی در اسلام معاصر، تهران، خوارزمی.*
- عنایت، حمید (۱۳۶۳). *سیری در اندیشه سیاسی غرب، تهران، امیرکبیر.*
- فلاح توتکار، حجت (بهار ۱۳۸۰). *عدالت از دیدگاه اندیشه‌گران دوران ناصری (۱۲۶۴-۱۳۱۳ هجری قمری)، فصلنامه فرهنگ اندیشه، سال اول، شماره ۱.*
- قائم مقامی، جهانگیر (۱۳۲۰). *قائم مقام در جهان ادب و سیاست، تهران، بی نا.*
- کاشانی، ملاعبدالرسول (۱۳۲۸ قمری). *انصافی، کاشان، مطبعه ثریا.*
- کسروی، احمد (۱۳۶۳). *تاریخ مشروطه ایران، تهران، امیرکبیر، چاپ چهاردهم.*
- کرزن، جورج (۱۳۸۰). *ایران و قضیه ایران، ترجمه وحید مازندرانی، تهران، انتشارات علمی فرهنگی، جلد اول.*
- مجتهدی، کریم (۱۳۶۳). *سیدجمال الدین اسدآبادی و تفکر جدید، تهران، نشر تاریخ ایران.*
- محلاتی، شیخ اسماعیل (۱۳۷۴). *اللئالی المربوطه فی وجوب*

- المشروطه، به کوشش غلامحسین زرگری نژاد، رسائل مشروطیت، تهران، کویر.
- محیط طباطبایی، محمد (بی تا). مجموعه آثار میرزا ملکم، تهران، انتشارات علمی.
- مستشارالدوله، میرزا یوسف (۱۳۶۳). یک کلمه، به کوشش صادق سجادی، تهران، نشر تاریخ ایران.
- مستوفی تفرشی، میرزا نصرالله خان (بی تا)، تاریخ انقلاب ایران، تهران، کتابخانه ملک، نسخه خطی، شماره ۳۸۱۹، جلد ۱.
- مومنی، باقر (۱۳۷۲). دین و دولت در عصر مشروطیت، تهران، نشر باران.
- میرسپاسی، علی (۱۳۸۰). روشنفکران ایرانی و مدرنیته، تهران، انتشارات باز، چاپ اول.
- ناظم الاسلام کرمانی، محمد (۱۳۶۳). تاریخ بیداری ایرانیان، تهران، امیرکبیر.
- نائینی، میرزا محمد حسین (۱۳۶۱). تنبیه الامه و تنزیه المله، مقدمه سید محمود طالقانی، تهران، شرکت سهامی انتشار.
- نجفی، نورالله (۱۳۷۴)، مکالمات مقیم و مسافر، به کوشش غلامحسین زرگری نژاد، رسائل مشروطیت، تهران، کویر.
- نجم آبادی، شیخ هادی (۱۳۷۸). تحریر العقلاء، به سعی و اهتمام مرتضی نجم آبادی، تهران، وزارت فرهنگ و ارشاد.
- نراقی، ملا احمد (بی تا). معراج السعاده، تهران، سازمان انتشارات جاویدان.
- نوری، شیخ فضل الله (۱۳۷۴). رساله حرمت مشروطه؛ در غلامحسین زرگری نژاد، رسائل مشروطیت، تهران، کویر.
- نوری، شیخ فضل الله (۱۳۶۲). لویح، به کوشش هما رضوانی، تهران، نشر تاریخ ایران.
- یوسفی اشکوری، حسن (۱۳۷۶). درای قافله هفت مقاله در

معرفی زندگی، آثار و افکار سیدجمال الدین
اسدآبادی، تهران، چاپخش
- Keddie ,Nikki. R (۱۹۶۹). *Iranian Politics ۱۹۰۰- ۱۹۰۵، Background
to revolution*, Middle Eastern Studies.